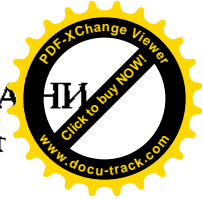

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Прикарпатський національний університет
імені Василя Стефаника

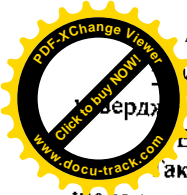
АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ЧИННОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

ЗБІРНИК НАУКОВИХ СТАТЕЙ

ВИПУСК XIV

“Плай”
Івано-Франківськ - 2004

Сервісництво експериментом: утвердження дослідження, реалізація
ної програми, спостереження за дослідами, оцінка результатів.
Відповідальність за результат [9, с.34].

Таким чином, із вищенаведеного можемо зробити певні узагальнення
щодо медичного експерименту:

- враховуючи вимоги п.1 ч.1 ст.92 Конституції України ("права і
свободи людини та громадянина, гарантії цих прав і свобод визначаються
виключно законами України"), умови проведення медичного експерименту
повинні встановлюватись законом відповідно до міжнародно-правових
стандартів у сфері охорони здоров'я, а також із урахуванням вимог біоетич-
них норм та наукових розробок у цій сфері;

- дотримання принципу законності у медичній діяльності, у тому
числі, пов'язаній із застосуванням медичного експерименту, є необхідною
умовою, що гарантує найвищі соціальні цінності української держави –
людину, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпеку.
Звичайно, всі проблеми, які виникають із проведенням медико-біологічного
експерименту, законодавчо врегулювати неможливо. Як слушно зауважує
М.Квачадзе, правова регламентація медичних експериментів не означає,
що закон повинен регулювати всі питання проведення біомедичних дослі-
джень, він, власне, і не може цього зробити, але законодавець має чітко
окреслити межі, коли і як часто, до яких пір і з яким ступенем ризику
можливе таке експериментування [10, с.82]. Метою закону є закріплення
чітко визначених меж діяльності осіб, які проводять експеримент (дослід-
ників), у яких вони діятимуть на власний розсуд, виходячи з наукових
обґрунтувань, вимог біоетики та прогресу медичної науки. Але при такій
діяльності, з одного боку, повинні дотримуватись і поважатись права та
свободи людини, а з іншого, – забезпечуватись удосконалення медичної
науки і практики на благо суспільства у цілому і кожної людини зокрема;

- необхідно безпосередньо на рівні закону закріпити терміни: "медич-
ний експеримент", "дослідник", "досліджуваній" тощо і детально визначити
як загальні, так і спеціальні (для окремих видів випробувань) умови та
принципи застосування медичного експерименту.

1. Пюрнбергский код // Врач. – 1993. – № 7. – С.56.
2. Конвенція про права людини і біомедицину від 1996 року // Лікування та діагностика. –
2000. – № 4; – 2001. – № 1. – С.11-16.
3. Ардашева Н. Поняття експеримента в медицині и защита прав человека // Государство и
право. – 1995. – № 12. – С.105.
4. Драговец Я., Холлендер П. Современная медицина и право / Пер. со словац. – М.: Юрид.
лит., 1991. – С.20.
5. Малеш Н.С. Право на медицинский эксперимент // Советское государство и право. –
1975. – № 11. – С.39.

6. Бедрин Л.М., Загрядская А.П., Ширинский П.П. Вопросы права
подготовке и воспитании врача: Учебное пособие для студентов, с
интернов. – Ярославль, 1986. – С.58.
7. Этика биомедицинских исследований. Реферативный сборник. – М., 1989. – С.68-69.
8. Медицинская этика и деонтология / Под ред. Г.В.Морозова и Г.И.Царегородцева.
Совместное издание СССР – НРБ – ГДР – ЧССР – СРР. – М.: Медицина, 1983. – С.84-85.
9. Драговец Я., Холлендер П. Современная медицина и право / Пер. со словац. – М.: Юрид.
лит., 1991. – С.34.
10. Стеценко С.Г. Право и медицина: проблемы соотношения. – М.: Международный
университет (в Москве), 2002. – С.82.

Senyuta I.Y.

THE LEGAL REGULATION OF THE MEDICAL-BIOLOGICAL EXPERIMENT OF UKRAINE
In this article author has analyzed the international legal standards in the sphere of health
protection concerning the medical experiment, and has shown national legal principles on this
issue. Corresponding summaries and proposals have been made taking into account scientific
opinions and international requirements.

І.Б.Саракун

ПРАВО НА ЧАСТКУ В СТАТУТНОМУ ФОНДІ ТОВАРИСТВА З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ (цивільно-правові аспекти)

На сьогоднішній день ведуться численні дискусії з приводу появи у
сфері цивільних правовідносин якісно нового виду – корпоративних відно-
син. Їх особливість полягає у неможливості однозначного віднесення
корпоративного права ні до зобов'язальних, ні до речових прав. Окрім того,
посидання елементів абсолютних і відносних у корпоративних правовід-
носинах, а також зв'язок права на частку з природою останніх обумовлюють
власливу їм специфіку.

Товариство з обмеженою відповідальністю за теорією корпоратив-
ного права відносять до "об'єднань капіталів". Якщо звернутись до україн-
ського законодавства, то відповідно до ст.144 ЦК України [1, с.58] статутний
капітал ТзОВ складається з вартості вкладів його учасників. Ч.2 цієї ж статті
законодавець не допускає звільнення учасника ТзОВ від обов'язку внесення
вкладу до статутного капіталу товариства, у тому числі шляхом зарахування
вимог до товариства. До моменту державної реєстрації ТзОВ його учасники
повинні сплатити не менше ніж 50% суми своїх вкладів. Стаття 52 Закону
України "Про господарські товариства" [2] зобов'язує учасників повністю
внести свій вклад не пізніше року після реєстрації товариства. У разі невико-

на виконання зобов'язання у визначений строк учасник, якщо інше не передбачено установчими документами, сплачує за час прострочки 10% від суми недовнесеної суми. Учаснику ТЗОВ, який повністю вніс свій вклад, видається свідоцтво товариства. На жаль, Закон не передбачає змісту та функцій такого свідоцтва, проте, виходячи із загального змісту цього нормативно-правового акта, можна зробити висновок, що це свідоцтво власне є документом, який засвідчує участь особи в товаристві та належність учаснику товариства з обмеженою відповідальністю певних корпоративних прав. Таке свідоцтво не є цінним папером, оскільки воно не визначене Законом "Про цінні папери і фондову біржу" [3], воно посвідчує майнові права учасника товариства. Разом із тим, його передача будь-якій особі не обумовлює виникнення у такої особи жодних прав щодо товариства.

Говорячи про *статутний фонд товариства*, не можна плутати його з *майном товариства*. Протилежне означало б, що статутний фонд товариства безпосередньо пов'язаний власне з тим майном, яке було передане товариству учасниками. Однак такий зв'язок відсутній, оскільки під час здійснення підприємницької діяльності проходить постійний перерозподіл та зміна фактичного складу майна товариства, які не зачіпають статутного фонду товариства. Майна, переданого засновниками товариству, на балансі товариства може і не бути, і в той же час статутний фонд товариства буде сформованим (наприклад, автомобіль, переданий товариству засновником, можна будь-яким способом відчужити, а набути зовсім інше майно).

До визначення статутного фонду товариства можна підійти і з іншої точки зору, так би мовити, від протилежного: статутний фонд товариства формується за рахунок вкладів учасників. Вклад учасника, оцінений в гривнях, становить частку такого учасника в статутному фонді товариства, тобто статутний фонд є загальною вартістю вкладів учасників товариства і, відповідно до ст.177 Цивільного кодексу України – об'єктом цивільних прав. Саме так говорить і єдине в чинному законодавстві України визначення статутного фонду, яке міститься в п.65 Положення про організацію бухгалтерського обліку і звітності в Україні, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 03.04.93р. №250, відповідно до якого "статутний фонд – сукупність вкладів (у грошовому вираженні) учасників (власників) у майно при створенні підприємства для забезпечення його діяльності в розмірах, визначених установчими документами". З точки зору бухгалтерського обліку, "статутний фонд" (85 рахунок плану рахунків бухгалтерського обліку) є пасивним рахунком і тому відображає джерело формування господарських засобів, а не майно, передане учасниками створеному підприємству, яке відображається на активних рахунках балансу.

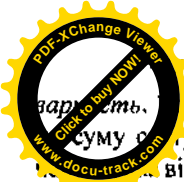
відповідальністю. Засновники товариства, які формують його статутний фонд, дають право власності на майно (майнові права) юридичній особі, створюється, а в обмін на це набувають зобов'язальних прав по відношенню до нього. Постає питання про те, *чим же тоді по суті є частка в статутному капіталі?*

Якщо проаналізувати об'єм прав, які надає частка в статутному капіталі ТЗОВ учаснику товариства: право на отримання частини прибутку; право на одержання у випадку виходу учасника з товариства або його виключення з товариства вартості частки; право на частину майна товариства у разі його ліквідації, яке залишилося після розрахунків з усіма кредиторами товариства, то напрошується висновок про те, що частка в статутному капіталі ТЗОВ є сукупністю майнових прав. Саме таку точку зору викладають деякі автори, відносячи частку в статутному капіталі до категорії майнових прав. Тут слід відзначити, що володіння часткою в статутному капіталі ТЗОВ і, як наслідок, статус учасника товариства передбачають ряд прав немайнового характеру: право на участь в управлінні справами товариства, право на одержання інформації про діяльність товариства, право на вихід із товариства, а також обов'язків: вносити вклади в майно товариства, не розголошувати конфіденційну інформацію про діяльність товариства та ін. (ст.11 ЗГТ). Однак, враховуючи, що ТЗОВ є одним із видів комерційних організацій, створених для одержання і розподілу прибутку, основною метою учасника ТЗОВ є одержання прибутку, а перераховані вище правомочності (зокрема, стосовно управління справами товариства) є факультативними і в кінцевому результаті спрямовані на одержання прибутку товариством.

Отже, частку в статутному капіталі ТЗОВ як *об'єкт цивільних прав* (ст.177 ЦК України) в цілому слід розглядати як майнове право.

С.А.Бобков [4, с.63], опираючись на російське законодавство (Закон "Про товариства з обмеженою відповідальністю") сформулював таке визначення частки в ТЗОВ: це – "имущественное право, имеющее количественное выражение в виде номинальной стоимости, а также долевого соотношения (в виде процентов или дроби) относительно размера уставного капитала общества с ограниченной ответственностью, владение которым наделяет субъекта статусом участника общества с ограниченной ответственностью и как следствие – комплексом прав (как имущественного так и неимущественного характера) и обязанностей по отношению к обществу и другим участникам". На наш погляд, його можна застосувати і до українського законодавства.

Треба відзначити, що в російському законодавстві, як і на практиці, використовується декілька видів вартості частки. По-перше, це *номінальна*

важливим чинником визначається шляхом множення частки (у вигляді дробу) на статутний капітал товариства. По-друге, це дійсна вартість частки відповідає частині вартості чистих активів товариства, пропорційно розміру частки (абз.2 п.2 ст.14 ФЗ "Об ООО"). Дійсна вартість частки у ряді випадків визначає розмір зобов'язань товариства (його учасників) перед учасником і третіми особами: у випадку виходу, виключення учасника з товариства; у випадку відмови учасників товариства на перехід частки при правонаступництві юридичних осіб, при ліквідації юридичної особи – учасника товариства і при переході частки по спадщині; при зверненні стягнення на майно товариства.

Якщо номінальна вартість частки учасника в статутному капіталі товариства визначається розміром статутного капіталу товариства, закріпленим в установчих документах товариства у вигляді конкретної суми, то дійсна вартість частки учасника є величиною більш динамічною і залежить від результатів фінансово-господарської діяльності товариства.

Третій вид вартості частки – це договірна вартість, тобто вартість, визначена учасниками угоди купівлі-продажу, міни і т.д. Вона встановлюється за угодою сторін і застосовується при виконанні зобов'язань сторонами по укладеній ними угоді.

Завдяки відсутності законодавчих обмежень у статутний фонд ТЗОВ учасники можуть вносити як грошові кошти, так і інше майно, але майнові внески повинні бути оцінені у грошовому еквіваленті. Як справедливо зауважує В.А.Горлов, "теоретично є можливою ситуація, коли сукупна оцінка внесків буде вище цифри, встановленої в установчому договорі, хоч юридичного значення це не буде мати". Грошова оцінка майна, яке вноситься у якості вкладів, є дуже важливою, адже статутний фонд як майно буде використаний товариством у процесі його діяльності, але розмір статутного фонду визначатиме мінімум майна у вартісному вираженні, необхідний товариству для продовження існування. Лише після того, як статутний фонд повністю сформовано, оплачено і учасники виконали свої зобов'язання із внесення вкладів, товариство має право використовувати і розпоряджатися переданим йому майном на свій розсуд, тобто споживати в процесі діяльності, продавати, обмінювати і т.д. При цьому потрібно зазначити, що немає заборони щодо розпорядження майном і до повної оплати статутного фонду. Існує тільки обов'язок мати на чітко визначену дату, рік із моменту реєстрації, повністю сплачений статутний фонд.

Позитивним є той факт, що норма про відступлення частки (її частини) у статутному фонді ТЗОВ, закріплена у ст.53 Закону України "Про господарські товариства", знайшла своє більш детальне відображення у Цивільному кодексі України (ст.147).

Учасник товариства з обмеженою відповідальністю має право відступити свою частку (її частину) у статутному фонді товариства одному або кільком учасникам цього товариства.

Відчуження учасником ТЗОВ своєї частки (її частини) третім особам допускається, якщо інше не встановлено статутом товариства.

Учасники товариства користуються переважним правом купівлі частки (її частини) учасника пропорційно розмірів своїх часток, якщо статутом товариства чи домовленістю між учасниками не встановлений інший порядок здійснення цього права. Купівля здійснюється за ціною та на інших умовах, на яких частка (її частина) пропонувалася для продажу третім особам. Якщо учасники товариства не скористаються своїм переважним правом протягом місяця з дня повідомлення про намір учасника продати частку (її частину) або протягом іншого строку, встановленого статутом товариства чи домовленістю між його учасниками, частка (її частина) учасника може бути відчужена третій особі.

Частка учасника ТЗОВ може бути відчужена до повної її сплати лише у тій частині, в якій її уже сплачено.

У разі придбання частки (її частини) учасника самим товариством воно зобов'язане реалізувати її іншим учасникам або третім особам протягом строку та в порядку, встановленому статутом і законом, або зменшити свій статутний капітал відповідно до ст.144 ЦК України.

Частка у статутному капіталі ТЗОВ переходить до спадкоємця фізичної особи або правонаступника юридичної особи – учасника товариства, якщо статутом товариства не передбачено, що такий перехід допускається лише за згодою інших учасників товариства.

Розрахунки із спадкоємцями (правонаступниками) учасника, які не вступили до товариства, здійснюються відповідно до положень статті 148 ЦК.

Свобода відчуження частки є логічним продовженням принципу обмеження ризику учасника товариства розмірами його вкладу. Особа учасника не завжди є важливою для кредитора товариства, але має суттєве значення для самих учасників. Як слушно зазначає С.А.Бобков, "економічною суттю ТЗОВ є "ввід" капіталу учасників в оборот, без позичкових коштів, а також здійснення операцій з ним самими учасниками або під їх контролем. ТЗОВ, на відміну від АТ, не призначене для акумуляції капіталу і здійснення "переливу" його з однієї галузі в іншу". Тому свободу відчуження частки не можна відсторонити зовсім, але вона може підлягати серйозним обмеженням. Зокрема, обмеженням є право учасника ТЗОВ уступити свою частку.

По-перше, учасник вправі уступити свою частку (її частину) третім особам тільки у випадку, коли це не заборонено статутом товариства. Вста-

альні проблеми вдосконалення чинного законодавства України

Здійснення цього правила обумовлено особливим характером ТзОВ – особливим елементом його учасників, у даному випадку господарських товариств, відіграє важливу роль. Між учасниками ТзОВ виникають особливі довірчі відносини, які складають основу для успішного функціонування товариства. Саме тому учасники товариства у ряді випадків можуть бути категорично не згодні зі зміною своїх ділових партнерів. Крім можливості встановлення у статуті товариства прямої заборони на відступлення частки третім особам, законом передбачена ще одна міра, спрямована на обмеження змін складу учасників товариства і появу в ньому третіх осіб – переважне право учасників товариства на придбання частки, відчужуваної третім особам.

По-друге, частка учасника товариства може бути відчужена до повної її оплати тільки в тій частині, в якій вона вже оплачена. При частковій оплаті частки вона може бути відчужена (а перехід прав відбутися) тільки в оплаченій частині. З іншого боку, Закон не встановлює вимог до мінімального розміру частки, що відкриває можливість відчуження учасником не тільки всієї частки, яку він має, але і будь-якої її частини.

З передачею частки завжди виникає новий учасник, який отримав частку. При цьому учасник, який передає її, вибуває, якщо він передає частку повністю, або залишається, але з меншим об'ємом прав, якщо передає частину частки.

Учасник, який виходить із ТзОВ, має право одержати вартість частини майна, пропорційну його частці у статутному капіталі товариства.

За домовленістю між учасником та товариством виплата вартості частини майна товариства може бути замінена переданням майна в натурі.

Якщо вклад до статутного фонду був здійснений шляхом передання права користування майном, відповідне майно повертається учасникові без виплати винагороди.

Порядок і спосіб визначення вартості частини майна, що пропорційна частці учасника у статутному фонді, а також порядок і строки її виплати встановлюються статутом і законом.

Спори, що виникають у зв'язку з виходом учасника ТзОВ, у тому числі спори щодо порядку визначення частки у статутному капіталі, її розміру і строків виплати, вирішуються судом.

Невирішеним у законодавстві залишається питання про те, хто являється суб'єктом корпоративних прав, якщо в установчих документах тільки один із подружжя є учасником, а вклад внесений під час шлюбу за рахунок спільного майна подружжя. За ст.68 Сімейного кодексу України розпорядження майном, що є об'єктом права спільної сумісної власності, після розірвання шлюбу здійснюється співвласниками виключно за взаємною згодою, відповідно до Цивільного кодексу України. А як же бути,

Саракун І.Б. Право на частку в статутному фонді товариства з обмеженою відповідальністю: проблеми та шляхи їх вирішення

коли такої згоди не досягнуто? Хто є суб'єктом корпоративних прав – право власності на акції чи частку в статутному фонді ТзОВ – це подружжя чи рахунок спільного майна подружжя? Якщо корпоративні права належать обом із подружжя, то як відбувається здійснення таких корпоративних прав?

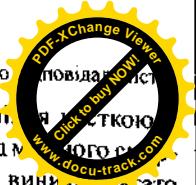
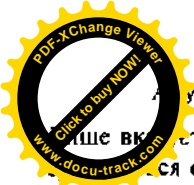
З цього приводу заслуговує уваги пропозиція Жилінкової: “Безпосередньо реалізувати вкладене в цінні папери право може тільки один із подружжя – її безпосередній володілець. Хоча цінний папір являється об'єктом спільної власності подружжя, другий із подружжя таким правом не наділений. Йому належить право на одержання долі вартості цінного паперу у випадку розподілу спільного майна подружжя”.

Про слушність цієї думки говорить і Сімейний кодекс України (ст.71), за яким “речі для професійних занять присуджуються тому з подружжя, хто використовував їх у своїй професійній діяльності. Вартість цих речей враховується при присудженні іншого майна другому з подружжя”.

Присудження грошової компенсації замість його частки у праві спільної сумісної власності на майно допускається лише за його згодою, крім випадків, передбачених Цивільним кодексом України. Присудження одному з подружжя грошової компенсації можливе за умови попереднього внесення другим із подружжя відповідної грошової суми на депозитний рахунок суду.

Якщо подружжя є співвласниками акцій чи мають право на частку (пай) у статутному фонді ТзОВ, то хоч законодавство не вимагає наявності в одного з них довіреності чи, скажімо, договору доручення на здійснення корпоративних прав, проте таке положення доцільно було б внести з метою запобігання випадків, коли згодом буде з'ясовано, наприклад, що один із подружжя не знав і не був повідомлений, приміром, про проведення загальних зборів, чим були порушені його права як співвласника акцій. Якщо корпорації будуть надані вказані документи, то вона цим самим захистить себе від дій недобросовісних осіб, вказуючи на те, що право здійснення корпоративних прав на підставі цих документів належить другому з подружжя. Не викликає сумніву, що всі блага, одержані внаслідок реалізації корпоративних прав під час укладення шлюбу, якщо акція знаходиться у спільній власності, переходять також у спільну власність подружжя незалежно від способу здійснення корпоративних прав.

Відповідно до ст.71 Сімейного кодексу, якщо дружина та чоловік не домовилися про порядок поділу майна, спір може бути вирішений судом. При цьому суд бере до уваги інтереси дружини, чоловіка, дітей та інші обставини, що мають істотне значення. Проте така судова практика фактично відсутня, оскільки законодавством ці питання чітко не врегульовані.

уальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України
 ще вк...ється у ч.3 ст.71 Сімейного кодексу, що неподільні речі при-
 ся одному з подружжя, якщо інше не визначено домовленістю
 між ними. За статтею 183 Цивільного кодексу України неподільною є річ,
 яку не можна поділити без втрати її цільового призначення. Тому законо-
 давець повинен чітко врегулювати зазначену прогалину задля полегшення
 вирішення подібних спорів у судовій практиці.

Існують численні суперечності також і з приводу спадкування частки
 в статутному фонді ТзОВ. На сьогоднішній день виникає багато спорів між
 спадкоємцями, а також між товариством і спадкоємцями померлого учасника
 щодо визначення їх прав у випадку смерті учасника.

Стаття 55 Закону України "Про господарські товариства" встановлює
 такі права спадкоємців: переважне право вступу до цього товариства;
 відмова від вступу до товариства; одержання у грошовій або натуральній
 формі вартості частки, яка належала спадкодавцю у разі відмови спадкоємця
 або товариства у прийнятті їх до товариства. Слід також звернути увагу на
 відмінність прав спадкоємців померлого учасника від прав учасника, який
 виходить з товариства (ст. 54 Закону).

Спадкоємці померлого учасника у разі відмови від вступу у това-
 риство, або яким було відмовлено товариством, не мають прав на одержання
 частки прибутку, а також на повернення майна, яке передане учасником
 товариству тільки у користування без винагороди.

На думку І.Кучеренко [5, с.17], що несправедливість потрібно лікві-
 дувати і спадкоємці повинні мати право на повернення їм майна, яке було
 передане у користування, але тільки як внесок до статутного фонду або як
 додатковий внесок, оскільки власником такого майна залишається спад-
 кодавець і в зв'язку з цим таке майно входить у спадкову масу.

Не визначені Законом питання щодо строків виплати спадкоємцям у
 грошовій або натуральній формі вартості частки, яка належала спадкодавцю,
 у випадку відмови спадкоємців або товариства у прийнятті їх в учасники
 товариства. Тому у цьому разі потрібно керуватися загальними нормами
 цивільного права, а саме – ст.165 ЦК України, яка визначає, що боржник
 вправі провести виконання в будь-який час і боржник повинен виконати
 таке зобов'язання в 7-денний строк з дня пред'явлення вимоги кредитором.
 Отже, для того, щоб спадкоємці мали право отримати у грошовій або нату-
 ральній формі вартість частки у статутному фонді спадкодавця, їм необхідно
 звернутися з письмовою заявою до товариства, а останнє у 7-денний строк
 повинне виконати зазначений обов'язок із виплати. Якщо товариство не
 виконає свого обов'язку у цей строк, то спадкоємці мають право звернутися
 до суду. Інший порядок виплати може встановлюватися лише установчими
 документами товариства.

Саракун І.Б. Право на частку в статутному фонді товариства з обмеженою

Не регулює чинне законодавство і порядок управл...
 статутному фонді товариства учасника, який помер, у період м...
 тю і отриманням спадкоємцями спадщини, в зв'язку з чим виникає багато
 питань, які не можна вирішити. Наприклад, учасник товариства, який помер,
 був директором товариства і власником частки у статутному фонді. Отже,
 після його смерті неможливо зібрати збори учасників товариства для
 переобрання директора товариства, оскільки немає кворуму, як того вимагає
 ст.60 Закону. Це питання чітко вирішується в законодавстві Російської Феде-
 рації. Так, п.7 ст.21 Закону Російської Федерації "Про товариства з обме-
 женою відповідальністю" [6] визначає, що до прийняття спадкоємцями
 померлого права померлого учасника товариства здійснюються, а його
 зобов'язання виконуються особою, зазначеною у заповіті, а при відсутності
 такої особи – керуючим, який призначається нотаріусом.

Як бачимо, деякі з нерегульованих законодавчих прогалин слід
 вирішувати на рівні установчих документів, а саме – визначення порядку:
 ухвали рішення учасниками товариства про прийняття в учасники або
 відмову у прийнятті в учасники товариства спадкоємців; виплати спад-
 коємцям учасника товариства вартості частки у статутному фонді; виник-
 ння права власності осіб, які придбали частку у статутному фонді в
 учасника товариства або самого товариства тощо.

1. Цивільний кодекс України. Х., ТОВ "Олімпекс", 2003. – 480 с.
2. Закон України "Про господарські товариства" від 19.09.91 // Відомості Верховної Ради – 1991. – №49. – Ст.682.
3. Закон України "Про ціни паперу і фондову біржу" від 18.06.91 // Відомості Верховної Ради. – 1991. – №38. – Ст.508.
4. Бобков С.А. Уступка доли в уставном капитале общества с ограниченной ответственностью // Журнал российского права. – 2002. – № 7
5. Ірина Кучеренко. Деякі питання спадкування частки у статутному фонді товариства з обмеженою і додатковою відповідальністю // Підприємство, господарство і право. – 2002. – № 9. – Ст.17.
6. Закон Російської Федерації "Про товариства з обмеженою відповідальністю" від 8.02.98 р. №13.

Sarakan I.B.
 RIGHT FOR SHARE IN THE STATUTE FUND OF A LIMITED LIABILITY COMPANY
 (CIVIL LEGAL ASPECTS)

The article deals with the notion of the company statute fund and its correlation with
 the notion of the company property. The article contains the definition of the statute fund share of
 a limited liability company. By this the share is regarded as the object of the civil rights and the
 property right of the LLC member. Generally, the attention is paid to the unregulated legislation
 gaps creating problems at the practical level; the solution of the latter is offered at the legislation
 level, at the level of the statutory documents, as well as according to the court procedure.

Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України. Збірник наукових праць. – Випуск XIV. – 289 с.
Actual Problems of the Improvement of the Ukrainian Legislation Force. The Book of scientific articles. – 2004. – Issue XIV – 289 p.

У збірнику досліджуються актуальні проблеми державного будівництва, питання теорії та історії держави і права, правової реформи в Україні, екології, боротьби зі злочинністю. Вносяться та обґрунтовуються пропозиції щодо вдосконалення ряду інститутів конституційного, цивільного, кримінального та інших галузей права.

Для науковців, викладачів, аспірантів, студентів юридичних вузів та факультетів, юристів практиків.

Actual problems in the field of the formation the Ukrainian state, questions of Theory and History of State and Law. Law reforms in Ukraine. Ecology, struggle with criminality are researched in this Book.

The propositions about the perfection of some institutions of constitutional, civil, criminal and other fields of law are submitted and analysed

This Book is good for scientists, post-graduate students, students of law departments, practicing lawyers.

Редакційна колегія: В.В.ЛІУЦЬ – акад. АПРН, д-р юрид. наук, проф. (*головний редактор*);
М.В.КОСТИЦЬКИЙ – акад. АПРН, д-р юрид. наук, проф.; В.С.КУЛЬЧИЦЬКИЙ – чл.-кор.
АПРН, д-р юрид. наук, проф.; В.Д.БАСАЙ – канд. юрид. наук, проф.; В.К.ТРИПУК – д-р юрид.
наук, проф.; В.М.КОССАК – д-р юрид. наук, проф.; О.А.КИРИЧЕНКО – д-р юрид. наук, проф.;
Л.Д.ПИЛИШЕНКО – д-р юрид. наук, проф.; Н.Л.ФРИС – канд. юрид. наук, проф.; Б.Й.ТИЩИК
– канд. юрид. наук, проф.; М.І.ОСЛАВСЬКИЙ – канд. юрид. наук, доц. (*відповідальний секретар*).

Адреса редакційної колегії:

76000, Івано-Франківськ, вул. Шевченка, 44а.

Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника.

Юридичний інститут.

Тел.: (0342) 55-24-89.

Тел. факс: (03422) 2-55-80

Регістраційне свідоцтво серія КВ №4150

Видається з 1996.

© Видавництво "Плай"

Прикарпатського національного університету.

Тел. 59-60-51